

documentat a Àvila (*Rev. Arch. Bi. Mus.* iv, 1914, p. 455, lín. 3). Seria, potser, grafia imperfecta de *Çadavo*?

El nom del riu portuguès *Sado*, era abans *Sadao*: segons nota incompleta (crec de Joaq. da Silveira) vindria de *Sádão*; almenys és segur que la *-d-* d'aquest nom, d'aire ben pre-romà, ha de venir de *-t-* (perquè la *-d-* intervocàlica es perd sempre en portuguès, en qualsevulla siguin les condicions). Si la tilde *-ão* té fonaments sòlids i antics, suposaria una *-n-*, però com que certs erudits portuguesos sovint l'han suposada sense proves (i hi ha hagut casos en portuguès de *-ão* intrús en lloc de *-ao*) deixem obert el dilema entre un altre cas de **SATABO*, o bé un **SATA-NO-* formació sufixal paral·lela.

A la Renània romana apareix un NP *Sedavonis* (en gen.), en inscrs. (*CIL* XIII, 7025) trobades a Magúncia i a Xanten (al N. de Colònia): Weisgerber (*Rhen. G-Celt.*, 254 i 429), dubta entre un entroncament germànic, i una relíquia autòctona pre-cèltica: ara bé és sabut que el mateix Weisgerber, en aquest llibre, posà de relleu moltes i colpidores semblances entre el substrat hispànic i l'aborigen de Renània.

Descartem l'arbitrària etimologia proposada en *AlcM* per a *Sedó*: és evident que el ll. *SEDATIONEM* 'apaivagament' [estranya semàntica per a un NL] si hagués deixat rastre en cat. (que no n'ha deixat enlloc de la Romània) hauria donat **Seazó* o cosa semblant en les mencions antigues (en les quals veiem constantment *Sad-*); i, en la llengua moderna, alguna cosa com **Seó*.

¹ Com que aquesta *u* és única entre les dotzenes de cites que donarem, no dubto que cal esmenar en *Sadavo*, per la confusió de *u/a* tan semblants en la lletra uncial. — ² En deu ser post-antroponímic un Barranc de *Sedó*, a l'Ebre Inferior, prop de St. Roc i Vinallopp, segons informació de Bellpuyg (papers de Casac.).

Sedornet, V. *Sadorn Seduna*, V. *Segú Sefa*, V. *Selva del Camp*, s. v. *Selva Sefó*, *Sefondo*, V. *Safo-na Segadell*, V. *Segalar*

SEGALAR, amb SEGALER, -ERA

I altres derivats del nom del *sègol*, i les seves variants, provinents localment de les evolucions vàries del ll. *SECALE*.

D'una manera general designaren vessants o esteses de camps on s'ha conreat el *sègol*. Com s'explica en el *DECat* (VII, 736-9), el nom del cereal ha revestit les formes *sègol*, *séguel*, *segle*, segons les comarques. Però en els derivats, trobant-se la *-A-* en una altra posició fònica en la síl·laba, es manté en gran part sense canvi. D'on el collectiu *Segalar*, pron. amb *r* muda (*səgəlá* o *segəlá* segons el vocalisme de cada lloc —cat. or. o occid.). Essent nom tan repetit, i poc problemàtic, ens limitem a una localització sumària i enumeració, a tall d'exemple, gens exhaustiva.

Segles vessants o camps *Lo Segalá*, a La Vansa (xxxviii, 26.3 ss.), Pallerols de Cantó, Castellàs, Pujal (de Sort) (xxxvii, 198.1 etc.); o en pl., *Los Segalars* (St. Romà de Tavèrnoles, xxxvi, 159.1); de vegades, com NL més antic i estereotipat, emprat sense article: «a *segalás*», sengles a Montcortès i a Beranui de Flamicell (xxxvii, 114.15, 122.3). De vegades és herba, o varietat silvestre, que creix vora les aigües (*Font dels segalásos*, a Llagunes de Sort, xxxvii, 44.23), o en els relleixos de les cingleres: Cingle dels *səgəlá*s a St. Aniol de Finestres (xliv, 98). Com que en l'origen havia estat adjectiu (després substantivat), el trobem també combinat amb aqueixa funció: «a *plana-segalá*», lloc damunt de Sentís (xix, 174.21).

¹⁵ Partint de la variant lleidatana *séguel*: «Carrer de *Siguelar*» (pron. *sigelá*), a la ciutat de Lleida —que un bàrbar regidor catalanòfob féu canviar ridículament l'a. 1863 en «calle de la *Cigarras*» (Lladonosa, *La Ci. de Lda.*, p. 165).

²⁰ De la variant rossellonesa *segle*: *El Seglar* (*əl səgəlá*), prop d'*Argudell*, te. Nyer (xxxiv).

Derivats en *-er*, *-era*. Amb paper adjectiu. *Puig Segalar* (*səgəlé*) prop d'*El Lleger*, te. de Montferrer (xxiv). *Font Segalera*, pall., prop de *Baén*, que un document de 920 anomena *Fonte Sicolera* (Abadal, *P. i R.*, n.º 351). També substantivat: Baga de *Segalers*, en els faldars dels Rasos de Peguera (CATorras, *Pir. Cat.*, *Berg.*, p. 73); a *segalés*, pda. munt. a Guils del Cantó (xxxviii, 7.5). *Segalera*, te. Fontpedrosa, prop de *L'Ió* (xxviii).

Segalós, que seria abans adj. (amb aquest paper el recordo del Berguedà), desviat a un paper collectiu (a la manera de *pinosa*, *avetos* o *Cardós*); i a base d'un collectiu pl. *Segaloes* > *Segaloes* > *-alós* ens explicarem el nom del Barranc dels *Segalons*, a la baixa Vall de Boí, prop de Plana Comtal, te. Castelló de Tor (xix, 160.11), suposant ultracorrecció *-ós* > *-ons* puix que som en els Pirineus (prop del domini de *bos* per 'bons', *pas* per 'pans').

En els Pirineus (sector Rip.-Cerd.) on és freqüent el nom *La Segalera* (p. ex. a Er, xxiii, 13.14), allí prop es troben, no rarament, llocs anomenats *La Segalíssia* o *Segalíssa*, en la forma dels quals degué cooperar un parònim. Estudiem aquest en el *DECat* VII, 197b46.

⁴⁵ 198a40 i *EntreDL* II, 126. CATorras, *Pir. Cat.* I, ed. 1932, pp. 220 i 222, escriu *Segalíssa* el nom d'una pda. munt. del terme de Queralbs; la mateixa en el *Gibell* del S. XVIII figura amb grafia *Segelícia* (Danés, *BCEC* 1918, un altre cop imprès *Legelícia* [err. tip.?]). ¿Variant realment deguda a contaminació de *regalícia* (LIQUIRITIA)?

Segadell és el nom d'un riuet o, més aviat, pròpiament, nom de la seva vall, afl. esq. del riu Freser, que provinent de la *Collada Verda* i passant per sota *Pardines*, desemboca a Ribes: oit *səgədel* allí, 1935 (exc. 217, i cf. CATorras, *Pir. Cat.*, vol. *Ribes*). Resulta per dissimilació de *l-ll*, d'un antic *Segalell*, escrit *Segalél* en un document de Ribes de 1283 (Alart, *RLR* IV, 60).